

Sygn. akt I C 2066/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Sebastian Jankowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 02 sierpnia 2016 roku w G.

sprawy z powództwa **S. Z.**

przeciwko (...) **S.A. w Ł.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda S. Z. kwotę 5.350,50 zł (pięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt złotych i 50/100) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 sierpnia 2014 roku oraz kwotę 1.697,28 zł (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt siedem złotych i 28/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nakazuje pobrać od powoda z zasądzonego w punkcie pierwszym roszczenie na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 55,37 zł (pięćdziesiąt pięć złotych i 37/100);
4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 290,67 zł (dwieście dziewięćdziesiąt złotych i 67/100).

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 1526/15

UZASADNIENIE

Powód S. Z., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) S.A. w Ł. kwoty 6 396,80 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 16 sierpnia 2014 roku oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1 200 zł i kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Uzasadniając żądanie powód wskazał, że w dniu 8 maja 2014 roku doszło do kolizji, w następstwie której uszkodzeniu uległ należący do E. C. pojazd marki F. (...) o numerze rej. (...). Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Ponieważ pojazd poszkodowanej został oddany do naprawy, na ten czas wynajęła ona pojazd zastępczy u powoda. Zgodnie z wystawioną fakturą VAT, koszt najmu pojazdu przez 30 dni przy dobowej stawce w wysokości 170,00 zł netto oraz kosztami podstawienia i odbioru pojazdu (2 x 50,00 zł netto) wyniósł łącznie 6 396,00 zł. Poszkodowana scedowała na powoda wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego, a powód wezwał pozwaną do wypłaty na jego rzecz należnego odszkodowania, którego ta odmówiła wypłacić. Co do roszczenia odsetkowego powód wyjaśnił, że zasądzenia odsetek domaga się po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody pozwanej, co nastąpiło w dniu 16 sierpnia 2014 roku.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) S.A. w Ł. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Pozwana przyznała zasadę swojej odpowiedzialności za szkodę, do której doszło w dniu 8 maja 2014 roku. Strona pozwana zakwestionowała jednak roszczenie powoda co do wysokości, w tym kwestionując zarówno czas najmu pojazdu zastępczego, jak i stawkę najmu w wysokości 170 zł netto za dobę, która zdaniem pozwanej nie powinna przekraczać 100 zł. Pozwana podniosła, iż powód nie wykazał, iż okresem koniecznym i niezbędnym dla naprawy pojazdu w przedmiotowej sprawie jest okres 30 dni przez jaki poszkodowana wynajmowała samochód zastępczy. Pozwana uznała, iż czasem potrzebnym do naprawy pojazdu są 4 dni robocze. Wobec czego pozwana zakwestionowała wskazany przez stronę powodową czas naprawy pojazdu pomiędzy dniem 4 lipca a 15 lipca 2014 roku, a wynoszący 12 dni.

Na rozprawie w dniu 8 stycznia 2015 roku pełnomocnik powoda, podtrzymując dotychczasową argumentację wskazał iż, sam czas niezbędny na naprawę pojazdu to 8 dni roboczych, bez uwzględnienia dni wolnych od pracy oraz okresu postępowania likwidacyjnego. Nadto strony postępowania wyraziły wolę zawarcia ugody, - do zawarcia której ostatecznie nie doszło.

Pismem z dnia 20 stycznia 2015 roku powód wskazał, iż do wydłużenia czasu wynajmu pojazdu zastępczego przyczyniła się pozwana poprzez wydłużenie czasu zatwierdzenia kosztorysu warsztatowego (17 dni, to jest od dnia 18 czerwca do dnia 3 lipca 2014 roku). Następnie naprawa trwała, po zamówieniu i odbiorze części (co trwało 1 dzień), 8 dni (z wyłączeniem dni wolnych od pracy).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 8 maja 2014 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność E. C.. Sprawcą zdarzenia była osoba ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej (...) S.A. w Ł..

/okoliczności bezsporne/

W dniu 17 czerwca 2016 roku poszkodowana najęła pojazd zastępczy marki K. (...) za dzienny czynsz w kwocie 170 zł netto.

Poszkodowana wykorzystywała pojazd do codziennych dojazdów do pracy (nienormowany czas pracy) oraz do wyjazdów w weekendy do rodziny. Poszkodowana nie miała możliwości pożyczenia samochodu

/dowody: kontrakt wynajmu pojazdu z dn. 17.06.2014 r. (k. 17), oświadczenie E. C. z dn. 16.07.2014 r. (k.18)/

Poszkodowana korzystała z pojazdu zastępczego przez okres 30 dni, to jest od dnia 17 czerwca 2014 roku do 16 lipca 2014 roku. W dniu 13 maja 2014 roku otrzymano pierwszy kosztorys od ubezpieczyciela z oględzin pojazdu, kolejny otrzymano w dniu 18 czerwca 2014 roku, który to został zaakceptowany w dniu 3 lipca 2014 roku. Wobec tego w tym samym dniu zamówiono części zamienne. Naprawa pojazdu trwała od 4 lipca (piątek) do dnia 15 lipca 2014 roku. Wobec zdania pojazdu zastępczego w dniu 16 lipca 2014 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 6 396 zł, a dotyczącą wynajmu samochodu zastępczego, podstawienia pojazdu do klienta i jego odbioru.

(dowody: historia naprawy (k. 21-22), faktura VAT z dn. 16.07.2014 r. (k. 19), cennik z dn. 1.09.2011 r. (k. 26), wydruki ze stron internetowych (k. 27-31, 54-59), kalkulacja naprawy z dn. 18.06.2014 r. (k.51-53) /

Poszkodowana przelała na powoda przysługujące jej wierzytelności względem zakładu ubezpieczeń roszczenia w związku ze szkodą.

W związku z wystosowanym przez powoda wezwaniem do zapłaty z dnia 16 lipca 2014 roku pozwana wydała decyzję o odmowie wypłaty odszkodowania.

/dowody: umowa cesji wierzytelności z dn. 16.07.2014 r. (k. 20), wezwanie do zapłaty z dn. 16.07.2014 r. (k.23), decyzja z dn. 11.08.2014 r. (k. 25)/

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o okoliczności bezsporne, jak również w oparciu o dowody z dokumentów prywatnych, które Sąd uznał za wiarygodne oraz o opinię biegłego sądowego i uzupełniającą opinię biegłego sądowego.

Sąd przydał moc dowodu sporządzonej opinii biegłego sądowego, uznając ją za rzetelną i fachową, która okazała się pomocna przy ustalaniu stanu faktycznego dotyczącego czasu koniecznego i niezbędnego do naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji drogowej, przy założeniu, że pojazd ten pomimo uszkodzeń nadawał się do normalnej i bezpiecznej eksploatacji, a tym samym przy ustaleniu uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Legitymacja czynna powoda wynikała z zawartej umowy cesji wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność E. C., przysługującą w stosunku do pozwanego w tytule kosztów wynajmu samochodu zastępczego, podstawienia pojazdu do klienta i jego odbioru. A zatem to na powoda, zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przeszły wszelkie związane z nią prawa.

Podstawę odpowiedzialności pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 2 października 2013 roku stanowił przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152), zgodnie z którym, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Z przepisu art. 822 § 1 k.c. wynika jednoznacznie, iż co do zasady zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność w takim samym zakresie jak sprawca szkody.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do naprawienia szkody ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikała. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (porównaj: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1957 roku, sygn. akt II CR 304/57, publ. OSN 1958/3/76, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1963 roku, sygn. akt III PO 31/63, publ. OSNCP 1964/7-8/128).

Jak wynika z treści przepisu art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. Oznacza to z kolei, iż odpowiedzialność zobowiązanego nie jest ograniczona tylko do bezpośrednich następstw działania sprawcy kolizji, ale musi mieścić się w granicach normalnego związku przyczynowego.

Między stronami nie były sporne okoliczności zdarzenia z dnia 8 maja 2014 roku, ani podstawy odpowiedzialności pozwanej za skutki tego zdarzenia. Kwestią sporną pozostawała natomiast wysokość należnego powodowi odszkodowania, które wiązało się z uzasadnionym okresem najmu pojazdu zastępczego oraz jego kosztów.

Jeśli chodzi o uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego, ustalenia w tym zakresie Sąd poczynił w całości w oparciu o sporządzoną w toku postępowania opinię biegłego sądowego M. B.. W celu ustalenia czasu potrzebnego na

dokonanie naprawy pojazdu, a który uzasadniał najem pojazdu zastępczego, biegły dokonał analizy podejmowanych czynności zmierzających do naprawy samochodu. Analiza przebiegu procesu naprawy pojazdu doprowadziła Sąd do wniosku, że wydłużenie procesu naprawy pojazdu uszkodzonego było spowodowane okolicznościami obiektywnymi, niezależnymi zarówno od uszkodzonego, który oddał pojazd do naprawy w możliwym najbliższym terminie, w tym samym dniu najmując pojazd zastępczy. Z całą pewnością, nie można czynić zarzutu wobec warsztatu naprawczego co do jego opieszałości w prowadzeniu naprawy, skoro rozpoczęła się następnego dnia po dniu, w którym dostarczono potrzebne części. Biegły jednak ocenił iż łączny uzasadniony okres naprawy pojazdu F. (...) a tym samym okres najmu pojazdu zastępczego powinien wynieść 25 dni. W tym czasokresie mieści się zarówno okres od momentu przyjęcia uszkodzonego pojazdu do naprawy do dnia akceptacji kosztorysu serwisu przez pozwanego 17 dni jak i czas uzasadnionej naprawy pojazdu. W oparciu o analizę dokumentacji naprawy pojazdu i pozostałych dowodów w sprawie biegły stanowczo określił czas przeprowadzonej naprawy samochodu w serwisie z uwzględnieniem procedury zamawiania części i ich pozyskania, przygotowania stanowiska pracy, ośmiogodzinnego systemu pracy warsztatu, obowiązującej weekendowej przerwy w czasie pracy i ekonomicznie niezbędnego do naprawy samochodu uszkodzonego na 8 dni. Podkreślić należy, że powód odnosząc się pisemnie do opinii w piśmie procesowym z dnia 20.10.2015r zgodził się z wnioskami biegłego odnośnie uzasadnionego okresu czasu wynajmu pojazdu zastępczego.

Jeśli chodzi natomiast o wysokość stawki najmu pojazdu zastępczego zastosowanej w umowie zawartej między uszkodzoną a powodem, - stawka wynajmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda mieściła się w stawkach rynkowych obowiązujących na terenie województwa (...). W ocenie Sądu, ustalona ostatecznie na kwotę 209,01 zł brutto stawka nie była rażąco wygórowana, w szczególności zważając na okoliczność, iż była ona odciążona od dodatkowych kosztów, które pojawiają się przy okazji najmu pojazdów zastępczych (tj. nie zastosowano limitu kilometrów, kaucji i ograniczeń wiekowych dla kierowców).

Na uwzględnienie zasługiwało także żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda pełnych kosztów związanych z podstawieniem pojazdu zastępczego do warsztatu naprawczego, w którym dokonywana była naprawa uszkodzonego pojazdu uszkodzonego, oraz pełnych kosztów związanych z odbiorem pojazdu zastępczego z tego warsztatu. Doświadczenie zawodowe Sądu wskazuje, iż nie ulega wątpliwości, że dostarczenie pojazdu zastępczego do miejsca, w którym miał rozpocząć się jego najem oraz odbiór pojazdu z tego miejsca, spowodował powstanie po stronie wynajmującego – powoda dodatkowych kosztów, chociażby z tytułu konieczności dojazdu do miejsca przeznaczenia. W konsekwencji, Sąd ostatecznie uznał, że należność z powyższego tytułu, na łączną kwotę 123,00 zł (2 x 50,00 zł netto + 23% VAT) powiększała szkodę poniesioną przez powoda i pozostawała w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 8 maja 2014 roku.

W konsekwencji powyższych rozważań, wobec ustalenia, iż uzasadniony okres naprawy pojazdu uszkodzonego marki K. (...), a tym samym uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego, wynosił 25 dni, zaś stawka najmu pojazdu zastępczego wynosiła 209,10 zł brutto (170,00 + 23 % VAT), odszkodowanie należne powodowi z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego wynosiło łącznie 5 227,50 zł (209,10 zł x 25 dni). Powyższą kwotę należało powiększyć o dodatkowe koszty związane z wynajęciem pojazdu, tj. podstawienia pojazdu do warsztatu naprawczego i jego odbioru, w łącznej kwocie 123,00 zł. Ostatecznie, Sąd stwierdził, iż należne powodowi odszkodowanie wyniosło łącznie 5 350,50 zł brutto, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). Jako że roszczenie odsetkowe powoda, także co do początkowej daty jego naliczania, nie było kwestionowane, Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu, jako mieszczące się w okresie wymagalności roszczenia, począwszy od upływu 30 – dniowego terminu likwidacji szkody od momentu jej zgłoszenia pozwanej, co nastąpiło w dniu 16 sierpnia 2014 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c. Pozwany ostał się ze swoim roszczeniem w 16 % i w tej proporcji sąd zasądził koszty postępowania. W wyniku dokonania stosunkowego rozliczenia kosztów procesu między stronami, zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 697,28 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Stosując przyjętą zasadę rozliczenia kosztów procesu, w punkcie 3 i 4 sentencji wyroku orzeczono o obowiązku zwrotu przez powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwoty w wysokości 55,37 zł tytułem wydatków na sporządzenie opinii przez biegłego sądowego, tym samym tytułem orzeczono o obowiązku zwrotu przez pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwoty w wysokości 290,67 zł. Koszty te były tymczasowo pokryte ze środków tej jednostki.

SSR Grzegorz Korfanty